

כל זית פרק שביעי פאה

תולדות יצחק

אמר ר' חנינא

כד סלקת להכא נסיבת איזורי ואיזורי דברי ואיזוריה דתמרי ז' מקפא ° בירתא דחרובתיה דארעא דישראל ולא מטין קצת חד חרוב ונגד מלא ידוי דובש^י חרוב אהד ואטפי"כ לא מטו מרוב עזיו: קצת חד חרוב וכו'. קץ חרוב אי ונמשך מלא ידוי דבש:

כד סלקת להכא וכו'. לא"י לקהתי אזור שלי ואזור בני ואזור חמר שלי וקשרתי אותם יחד להקיף גזע חרוב אהד ואטפי"כ לא מטו מרוב עזיו:

פרק רביעי תענית

רבי הוה יתיב מתני זוכרי פליטיכם אותי ° והיו אל ההרים כיוני הנאיות כלם הומות. אמר ליה הומות אמר ליה הן קריתא אמר ליה קדם רב הכנונא דבבל. אמר ליה כד תיהות לתמן אמור ליה דמנייהך חכים וידע דלא מיתמני ביומני

קרבן העדה

ר' הוה יושב וכוונא הפסוק הוה זכרו וגו': א"ל. ר"ח הומות כתיב: א"ל. ר' הוה יושב וכוונא: א"ל. ר' הפסוק להם אמור לו שהא ימנה אותך לחכם: וידע. ר"ח שלא יתמנה אומר ר' כל ימי חיו:

עלי תמר - מסכת תענית שסב

דרכי הוה יתיב מתני וכו'. מדקאמר, דרבי הוה יתיב מתני, ולא קאמר דרבי הוה יתיב קרי, משמע שלא קרא מקרא, אלא שהיה שונה ברייתא או מדרש בע"פ דמובא בו פסוק זה. וידוע שחז"ל בכוונה שינו לשון הפסוק בכמ"ק, כששנו בע"פ, מפני שדברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרם בע"פ, א"כ יתכן דרבי קרא הפסוק מלא בכוונה ור"ח לא הרגיש בזה, ומפני כן כעס עליו רבי, א) דהשיבו ולא ידע דכשקורין בע"פ צריכים לשנות הקריאה, ועוד, דהושיבו טעם ברבים, ומפני כן א"ל הן קריתא וכו' והיה ר"ח דבבל צריך להעירו ע"ז. ב) וידע דלא מתמני מיומי.

בילקוט שמעוני פרשת מטות, סוף רמז תשפ"ה, בשם מדרש זה לשונו, לפי שנאמר ויקצוף על אלעזר ואיתמר, הא ידעת שלא היתה זו אלא מדת כבוד. אמרו, אינו בדין שיהא משה יושב ואנו משיבין אותו, שאין שבחו של אדם שתלמידו משיבו. יכול שלא היה כאלעזר כח להשיב, אמרת, מאמר אלעזר הכהן לאנשי הצבא. הא כשרצה, דבר לפני משה ולפני הנשיאים וקבלו ממנו, עכ"ל. ולפיכך היתה הערה של ר"ח פגיעה בכבוד רבו, ונוסף לזה שהושיבו ברבים, והרי זה כמתכבד בקלון רבו, שהיא עבירה חמורה כמ"ש בחגיגה פ"ב ה"א. ואף שהיתה זו פליטת פה, כשגגה היוצאת מפי השליט התלמיד, הרי גם שוגג צריך כפרה, ורצה רבי למנעו מעונש ביד"ש, ע"ז שמיעט כבודו בצורה עדינה דאמר לו שרבו שלמדו מקרא ימנהו. וידע ר"ח דלא מתמני מיומי מרבי ככפרת עון שמעט כבוד רבו בשגגה, ור"ח קבל זה באהבה שכבודו יתמעט וכבוד רבו יתרבה.

רבי הוה יתיב מתני זכרו פליטיכם אותי וכו'. ר"ל היה יתיב ומתני הפרשה ביחזקאל ו' ט', וזכרו פליטיכם אותי וגו' כל הפרשה עד פרשה ז' ט"ז, והיו אל ההרים כיוני הגאיות כולם המות. ע"ז העיר לו ר"ח 'הומות כתיב', ודרך הירושלמי להשמיט סימן הקיצור וגו' או וכו' ובתו"א לא ציין יפה. ומה שהשיב ר"ח הומות עם וא"ו קדמאה, לפי המסורה שלנו כתיב המות חסר וא"ו קדמאה, ראה במנחת שי, ואולי ט"ס בירושלמי. ברם גם בשרי"ר ג"ש א' עמוד תכ"ז כתוב הומות ובג"ש שם הגירסא, רבי הוה יתיב מתני ופלטו פליטהם והיו אל ההרין כיוני הגאיות כולם הומיות.

פרק שני נדה

ר' תענית. הוה סוכן ודל גליפרי והיו כאלן לפני מעשים והוראות: ומפך מן תהין זימנין. כלומר שילאו מידו פעמיים ויוהר ולא היה עהג לנרף עמו לר' יוחנן ור"ל שהיו סוכנין עמו שס והיו חומרים חכים הדון סבא וסכיטו חריפה וסומך על הוראתו מצלי לנרף עמו חמ"ס אחרים: חד זמן לרפון עמיה ושאלו מה זה שראית להשניח עלינו ביום זה ולא כמנהגך וא"ל יבא עלי אם לא כל מעשה סבא לפני ששמעתי מרבי להלכה כל כך פעמים כשערוח ראשי וכן ראיתי הוראה למעשה שלשה פעמים וכשביל כך אני סומך על הוראתי אבל מעשה זה לא בא לפני רבי בהלכה למעשה כ"א שני פעמים ולפיכך לרפתי אהכס עמו בהוראה זו:

רבי חנינה הוה שרי בציפורין והוון אתאי קומי עובדין ונפק בן הרתי זימנין והוון רבי יוחנן ור"ש בן לקיש שריין תמן ולא הוה מצרף לון עיביה אמרין חכים הוה ההוא סבא דפרזלוי חריפין חד זמן צרפון עיביה אמרין מה חמא רבי משנת עלין יוכא דין אמר לון יתרי עלי אם לא כל מעשה ומעשה שהייתי טוציא אם לא שמעתי אותו מרבי להלכה כשערוח ראשי ולמעשה שלש פעמים והן עובדי לא אתא קומי רבי אלא הרין זימנין בן בנין בן צריפתון עמי.

עלי תמר - מסכת נדה שכח

ויותר נראה שהוא לשון כבוד כלפי ר"ח שיכול הוא להורות יחידי מפני דחכם גדול הוא דפרזלוי חריפין ואכן אמר ר"ח על עצמו בכתובות ק"ג דאם חו"ש נשתכחה תורה מישראל מהדרנא ליה בפילפולי. ומפני כן אמר רבי בצוואתו חנינא בר חמא ישב בראש כמ"ש בכתובות שם. וע"ד זה הוא בחולין ע"ז, ז"ל לקמיה דרבא דחריפא סכיניה, ופירש רש"י לב פתוח לו בסברא.

ולמעשה שלשה פעמים. יבואר עפ"י המדרש תנחומא יתרו סט"ו, למדך התורה שאם תהיה בן תורה לא תאמר דבר לפני הציבור עד שתפשוט אותה בינך ובין עצמך שנים שלשה פעמים, מעשה ברבי עקיבא שקראו החזן לקרא בספר תורה בציבור ולא רצה לעלות, אמרו לו תלמידיו למה נמנעת מלעלות, א"ל העבודה לא נמנעתי מלקרות אלא על שלא סדרתי אותה פרשה שנים ושלוש פעמים שאין אדם רשאי לומר ד"ת לפני הציבור עד שיפשוט אותה שנים ושלושה פעמים בינו לבין עצמו שכן מצינו בהקב"ה וכו', ואם זה בקריאה בציבור שאם ישגה יעמידו אותו על טעותו כ"ש בהוראה לשואל.

ה מגילה

אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא רבי נטע נטיעה כפורים

חידושי הרי"מ

על התורה, מועדים ולקטים

אוסף דברי תורה ובאמרים
מחבר: רבינו יצחק איזיקיאל ווייס, רבני רומניא, ספר התורה
דפי: יסוד עלם איש אלקים קדוש
מרו: יצחק מאיר זצוקלה"ה מגור

לוקס יסוד: עיי' ערך
יהודא לייב לוי

קבו

איתא בגמ' רבי נטע נטיעה בפורים ומסקינן של שמחה נטע, שרמוז בזה כי בפורים יכולים ליטע נטיעת שמחה בלב האדם לשמחה בעבודת הבורא ית' כו', דהגה כתיב ליהודים היתה אורה ושמחה גו' וחז"ל דרשו על התורה ויו"ט ומילה ותפילין כו'. (כ)

איתא בגמ' רבי נטע נטיעה בפורים, ולשה להבינן ונראה שלכל אחד מישראל יש הכח לנטיעה אחת, אשר היא נעלם מחבירו וזש"ה וחי עולם נטע בתוכנו דכל א' מישראל יש לו נטיעה, והנטיעה שנטע רבי היה בשמחה ולא בעצבות, איתא דמשברי ים נקראו אדירים שנאמר אדירים משברי ים, ודרך הגלים הוא שיוצאים לשטוף את העולם, אך מפני גזירתו ית' שנאמר ברית שמתי לים בל יעבורו גו', לכך הם נשברים ונופלים וחוזרים ועומדים אף שיודעים שמצבן אינו כלום אעפ"כ עומדים נצבי להראות גבורת הבורא ית' שהם יוצאים לשטוף העולם אך מפני גזירתו ית' חוזרות לים, וכמו"כ גם בר"ח אדר אם לא היה הגס הזה לא היה ניכר גבורת הבורא ית' ולכן הראם שהיו רוצים להרע לנו ועשה לנו גס וזה החודש צריך להיות בשמחה, וגם ידוע מה שאמרו בגמ' מפני מה נקראו נכסים מפני שנכסים מזה ונגלים לזה. (כא)

ורבי היכי נטע נטיעה בפורים והתני רב יוסף שמחה ומשתה וי"ט שמחה ימלמד שאמורים בהספד משתה מלמד שאמור בתענית ויום טוב מלמד שאמור בעשיית מלאכה. אלא רבי בר ארביסר הוה וכו' נטע בהמסר נטע איני והא רבי בטבריא הוה וטבריא מוקפת חומה מימות יהושע בן נון הואי אלא רבי בר חמיסר הוה וכו' נטע בארביסר הוה וטי פשיטא ליה דטבריא מוקפת חומה מימות יהושע בן נון והא חוקיה קרי בטבריא בארביסר ובהמסר מספקא ליה אי מוקפת חומה מימות יהושע בן נון היא אי לא לחוקיה מספקא ליה לרבי פשיטא ליה וכו' פשיטא ליה מי שרי והכתיב במגילת הענית* את יום ארבעה עשר ואת יום חמשה עשר יומי פוריא אינון דלא למספד בהון ואמר רבא לא נצרכא יאלא לאסור את של זה בזה ואת של זה בזה הני מילי בהספד ובתענית אבל מלאכה יום אחד ותו לא איני והא רב חזייה לההוא גברא דהוה קא שדי כיתנא בפוריא ולטייה ולא צמח כיתניה התם בר זומא הוה רבה בריה דרבא אמר אפי' תימא (6) ביומיה הספד ותענית קבילו עלייהו מלאכה לא קבילו עלייהו דמעיקרא כתיב שמחה ומשתה ויום טוב ולבסוף כתיב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ואילו יום טוב לא כתיב ואלא רב מ"ט לטייה לההוא גברא *דברים המותרין יואחרים נהנו בהן איסור הוה ובאתריה דרבי לא נהוג ואיבעית אימא לעולם נהוג יורבי נטיעה של שמחה נטע כרחנן *עברו אלו ולא נענו ממעטין במשא ומתן בבנין ובנטיעה באירוסין ובנישואין והנא עלה "בנין *בנין של שמחה נטיעה נטיעה של שמחה איזהו בנין של שמחה זה הבונה בית התנות לבנו איזהו נטיעה של שמחה זה הנוטע *אבורנקי של מלכים

על שמחה - לכיון דפורים יום שמחה הוא מותר לנטוע נטיעה של שמחה: כרחנן עברו אלו - י"ג תעניות שב"ד מתענין על הגשמים: ולא נענו - מן השמים: ממעטין - בנטיעה ובבנין: וסגל (ד) נטיעה נטיעה של שמחה - בנין האומר כאן שאסורין בבנין של שמחה שטהגין טמנן כמזופין וכאבלים: ונטיעה - האמורה כאן נטיעה של שמחה כגון אבורנקי אילן שילנו נאה כגון אילן שדופפין אותו על גבי כלונסות ויהדות והמלכים אובלין התקויו בימות החמה ומתעטין בה בניי שמחות ובנין בית חתנות לבט כשמשיא חתן לבט הראשון היה בונה לו בית ועושה לו חופה ברוח האלמא איכא נטיעה של שמחה:

שפת אמת

חלק שני

ס א ת

כבוד קדושת אדונו מרוע ורבינו קדוש ישראל ותפארתו רשכבה"ג ספר יהודא ארי' ליב זצוקלה"ה
מגור י"א. אשר השאיר אחריו ברכה בתוב בעצם כתב ידו הקדושה. וזה יצא ראשונה חידושי הרי"מ על כל שבתות השנה והמועדים:

שמעתי מפי מו"ז ז"ל על הגמרא רבי נטע נטיעה. בפורים ומסקינן נטיעה של שמחה נטע. שרמוז בזה כי בפורים יכולין ליטע נטיעת שמחה בלב האדם לשמחה בעבודת הבורא ית' כו'. דהגה כתיב ליהודים היתה אורה ושמחה כו'. וחז"ל דרשו על התורה ויו"ט ומילה ותפילין כו'. והענין הוא כי כל המלות הם הדרכות לאדם למלא הארות המיוחדים לכל מלוא ומלוא. ובאמת העיקר כשהאדם עלמו מולא אלה הארות בלב. והוא בח' תורה שצ"פ. דמיי עולם נטע בתוכו היא בח' תורה שצ"פ. וכמו שמלך תורה שצכתב יש זמנים שנותנים שמחה כמו ושמחת בחגך. וכמו קן ע"י רשימת מילה ותפילין מתגלה הארת הקדושה בנפש

האדם. כמו קן נמלא בנפש האדם עלמו לעורר אלה הדברים. וז"ש ליהודים היתה אורה כו'. בעלם נפשותם. כענין שאמרו בשבת אין לריך תפילין שהם עלמם אור וצארנו צמ"ח באורך. ומגילה זאת נקראת אגרת ונקראת ספר כדאיתא בגמרא והיינו שהוא צנין ממולע ומיבור מתורה שצכתב לתורה שצ"פ שהרי אז התחיל שורש תורה שצ"פ חסדי כנה"ג ובית שני:

איתא בגמרא רבי נטע נטיעה צפורים וכו' נטיעה של שמחה נטע, ואיתא בשפת אמת היינו צפורים יכולים לנטע נטיעה שמחה בלב האדם כענין וחיי עולם נטע בחוכנו, כתיב ישמח לב מצקשי ה' דרשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד ואיתא שעמלק מכסה הפנים, ויש זמנים שנפתח פתח על תמיד וזה פורים שהוא פתח על כל השנה, ויש מחיית עמלק בכל יום וזה בקשו פניו תמיד, ישמח לב מצקשי ה' היינו כדכתיב ימי משתה ושמחה, איתא הרולה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר שנאמר אדיר צמרוס ה', בחודש זה הפיל המן פור וממילא כשנתקיים ונהפוך הוא הרי זה הגורל שלנו ונעשה מזה יום טוב וזה דכתיב שם אדירים משצרי ים אדיר צמרוס ה' ר"ת אבי אמי שזה אורו של יו"ט כדאיתא בספרי האר"י ז"ל, ופורים הוא יו"ט של חול שזה עוד יותר גדול וממשך האור גם לימות החול,

כתיב ליהודים היתה אורה ושמחה וגו' שכל אור כשהוא בשמחה יש לו קיום וזה חדו סגי ייתי ועל חדא תרתי נהורא לה ימטי, כשנאחזים בשורש, באמת, זה אורות, וכתיב לו הגדלת השמחה, שמחה של מצוה עושה פירות, כשהוא בשורש הוא עושה פירות וזהו ועל חדא תרתי, כפול, וכתיב פרח מטה אהרן לצית לוי שבזמן קדוש ובמקום קדוש אפילו המנותקים עושים פירות, וכתיב אור זרוע ללדיק ולישרי לב שמחה היינו שהאור הוא בשמחה, והשמחה צריכה שמירה שלא תחפשט למקומות אחרים והעצה לזה היא מה שכתוב ויקר שתהיה השמחה של מצוה יקרה אלל האדם וכל שמחה שבאה לאדם צריכים להניחה בחורה, וכן אמר אאזז"ל דויקר היינו שהשמחה היתה יקרה אללם ולא הניחיה להתפשט במקומות מכווערים, ואיתא ויקר אלנו תפילין ואיתא חזייה דהוה קא דח טוצא אמר וגילו ברעדה כתיב אמר ליה אנא תפילין מנחנא וברש"י והם עדות שממשלת קוני ומשרתו עלי, התפילין אינם מניחין שתפשט השמחה במקומות הרעים, ומרדכי צגימטריא רעד.

קכד

כתוב זאת זכרון צפורים ושים באזני יחושע, וכן שלחה אסתר קצעוני לדורות לשון קביעות שלא יהי ארעי רק בקביעות נטיעה של קיימא שיעשה פירות, וחיי עולם נטע בחוכנו, צמח על התורה, וכן נחמדש זאת הדר קבלוה בימי אהשורוש, ועל האדם לראות שיבאר אללו הכח הזה והשמחה הזאת, וכתיב לא הלחם בעמלק מאר על כל הדורות יש המלהמה הזאת אלל הוצעה סיוע מהשי"ת ומכח מרע"ה וא"י סעודה פורים מאחרין זה הרמז שנשאר.

א"י בגמ' רבי נטע נטיעה צפורים אולי הרמז על נטיעה שישאר הכח מהשמחה ויהגדל מזה פירות וזה עיקר השמחה שישאר מזה. כדאי בשם הרבי ר"ב ז"ל אדם ציקר כל יליו שאינו נשאר, לא שוק, וכאן כתיב ליהודים כו' ויקר זה האחרון והגומר שישאר ה"ויקר" ולכן בקשה אסתר יתן גם מחר ליהודים כו' לעשות כדת היום זה הרמז על המשכה, יש מחר לאחר זמן. ויש רמז בגמ' רבי בן ארביסר הוב ונטע צחמיסר, ג"כ ראה להמשיך כח השמחה לעצדות השם, וזה ענין מוקף חומה, לעשות חומה להשמחה שישאר בתוך האדם, וא"י צמדי אבי חומה על ענין תורה והגיד ב"ק אאז"ל אולי בשם הח' הרי"ם ז"ל שיהי ד"ת כעין חומה, לא לוותר כלום. ענין דאי אלל מרדכי ולא קם ולא זע כן צריך להיות בעצדות השם צמסירות נפש, והכל ע"י כח התורה, וא"י צוהר צתי ערי חומה אלו תלמידי חכמים, וזה שסמכו ליחושע בן נון מוקף חומה משה קבל תורה כו' ומסרה ליחושע וכן להלכה,

בית ישראל

חלק שני

מאת

כבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו קדוש ישראל ותפארתו רשכבה"ג מרן רבי ישראל זצוקלה"ה

בן כבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו קדוש ישראל ותפארתו רשכבה"ג מרן רבי אברהם מרדכי זצוקלה"ה מגור

אשר השאיר אחריו ברכה כחוב בעצם כתב ידו הקדושה וחיודשי תורה על כל שבתות השנה והמועדים.

קכה

נאזכר הרמז בגמ' רבי נטע נטיעה צפורים, נטיעה לגדל פירות שיהי קביעות מזה וכן א"י רבי בן ארביסר כו' ונטע צחמיסר הרמז על המשכה על יום מחר. וכן א"י ששלחה אסתר קצעוני לדורות שיהי קביעות ודבר הקבוע אינו בטל רק יכול להוסיף וליקר בעצדות השם ובמחיית עמלק וכן א"י ולא הלחם בעמלק מחר, יש מחר לאחר זמן.

קכו

וכן א"י בגמ' רבי נטע נטיעה צפורים הרמז נטיעה שיהי המשכה אח"כ רבי צר ארביסר ונטע צחמיסר או שיש בגמ' צר המיסר ונטע צארבע עשר הרמז על שני ימים האלו להמשיך צכה הזה, וכתיב וימי הפורים האלה לא יעצרו כו', שישאר אללם שיוכלו להמשיך

וא"י בגמ' רבי נטע נטיעה צפורים הרמז על מה שמצקשין וחיי עולם נטע בחוכנו, הוא יפתח לבנו בתורתו וכו' אהבתו ויראתו כו', וענין הפושע יד להגיע לביד הזה אתה נוחן יד לפושעים וכן הרמז על ויהי כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל זה עתה הזמן כדאי צמסנה וכי ידיו של משה כו' אלל שמסחכלין כו' ומשעבדין לבן, משעבדין לבן שיעבדו דאורייתא, כתוב זאת זכרון צ"י ושים באזני יחושע הרמז על תורה שצכתו ותורה שצעל פה, ורבי היסוד מתורה שצע"פ נטע הנטיעה הזאת צפורים הדר קבלוה

ישיבת "הכותל" ירושלים
לעילוי נשמת
ר' לוי ב"ר משה בלאתי ז"ל
תרומת אשתו וילדיו - לונדון

מחשבות חרוץ

תלדות אדם הנחול בעקום, אור בהיר הוא בשמים.
נאון הנאונים, קודש הקדושים, שר התורה, רביע שבועות,
איש אלקים, המפורסם בכל קצו ארץ, אדונינו מדינו
רבינו צדוק הכהן נבגים וצוקלמה מלובלין.
בן הרב הנאון המהיר ובר' ר' יעקב הכהן ז"ל
אבד"ק קריובורג.

המשנה והתלמיד שהוא פי' המשנה שהם כללות
התושבע"פ שבידיו. וזהו הנטיעה ש"ס שלו
צפורים. ועיקר שמחתו ע"י עשיית מלאכה
דיקא כי אלו ה' גאולה שלימה וה' נכלה
הרע לגמרי מן העולם אין רבותא מה שקבלו
התורה מאהבה ושמחה אחר שאין שטן ופגע
רע להסית ולמנוע. וזוהי היתה שמחתו יתירה
שאצ"פ שלא ה' עדיין גאולה שלימה להיות
בנייחא גמורה ואכתי עבדי אחשורש אגן. והשאר
שבע"ס ושעבוד מלכות הם המעכבים בידינו
לעשות רצונו ית' כמ"ס ברכות י"ז רע"א עכ"ז
אני זכינו לקבלת תורה מאהבה ולהתייגע
בתושבע"פ עד שבימיו נשלם שלימות התושבע"פ
בצבור המשנה שפשעה בישראל להיות
דוגמת ההי"ב"ב. וזהו עיקר יתרון האור
באשר הוא בא מתוך החושך וכמ"ס ג"כ
בתנחומא פ' נח על תושבע"פ ע"פ העם
ההולכים בחושך ראו אור גדול ועי"ז הכח
ר"ה לעקור ע"כ דגם כי יתנו בגוים אף
בהיותם נהגים ת"י הגוים ועבדי אחשורש
עמה אקבלם!

בקדושה. ועכ"א ג"כ בכחוצות כ"א סע"ב הא
במלכות אחשורש נקטוהו למשל על מלכות
גדולה דא"ה. אף ד"ל לפי שאחשורש קיבץ
בחולות לזנות עם ה' אדרבא לישא א' מהם
ול"ש דודאי לא ישאנה ודרך שבי' לא מלאנו
בו. אבל שורש המלכות הרשעה כאשר היא.
בכל תוקף כבוד ויקר עושר וגדולה נקראת
על שמו. ואף בזמן בית ב' נשאר רוב ישראל
בגלות ת"י מלכי א"ה. ואלו עלו כולם כחומה
ויאלו מכלל עבדי אחשורש ומלכי א"ה היתה
באמת גאולה שלימה שלי' עוד רקב שולט.
אלא שלא עלו כולם ומיום שגלו בחורבן א'
לא יאלו כלל ישראל מכלל גלות עדיין. וזהו
הרחייה ד"ז בתמוז שהשדל להקל עול הגלות
שבעבורו נקבעו הזמנות שלי' עכ"פ שמד
ח"ו. ואח"כ ביקש לעקור ט"ב לגמרי ע"י
שחל פ"א בשבת ונתאמץ אז ע"י קדושת שבת
החופפת עליו להיות נדחה לגמרי ושיהפך
לששון ושמחה. אלא שלא הודו לו חכמים כי
לא הגיע הקץ עדיין. והתחלתו בעסק זה
דעקירת ט"ב ה' ע"י הנטיעה דפורים שהנטיעה
של שמחה הוא להראות שמחתו ביום זה ע"י
הנטיעה שרומז לד"ת ולקיבוצ ת"ח וכמ"ס
בתענית ז' א' כי האדם עץ השדה כו' אם
ת"ח הגון הוא ממנו תאכל. וא' שם אח"כ
למה נמשלו ד"ת כעץ כו' קטן מדליק את
הגדול כו'. וז"ט מ"ס ר"ה ע"ז רע"א בעלרת
על פירות האילן. ועיקר שמחת הפורים שלו
ה' שזכה עי"ז לאותה הנטיעה של שמחה
שזכה לה בישיבה הגדולה של ת"ח שהי' לו.
שבאותו דור ה' כל כנסיית חכמי' אללו.
דעכ"א גיטין נ"ט א' דמימות משה ועד ר'
לא ה' תו"ג במקום א' וכן מרבי עד ר' אשי
כי ליסוד התורה הכרח שיהיו כל הת"ח יחד
חתת ראש ומנהיג א'. אם לתושבע"פ בימי משה
וכן לתושבע"פ בימי רבי ור' אשי מיסדרי

ורבי הוא סוף התנאים מיסדרי התושבע"פ
וכללם יחד בחיבור המשנה שעשה
שהוא יסוד כל התושבע"פ וכולל הכל וכידוע דכמו
שליכא מידי דלא רמיזא מאורייתא. ה"כ ליכא
מידי מתושבע"פ דלא רמיזא בחיבור המשנה
וכיון כזה לכונן קומת המלכות כידוע ורמזו
בז"ר (פ"ז) ע"פ גס כי יתנו בגוים עתה אקבלם
דע"י לימוד המשניות יהי' קיבוץ גלויות. והיא
אחי מדוד ע"כ ה' כל השתדלותו בזה. וכ"א
בסנהד' ל"ח סע"ב א' מן תי"א הוא כגון רבינו
הקדוש ולא בתום נקטוהו למשל רק מסתמא
ה' הוא ראוי להיות משיח אילו ה' הדור
זכאי. וגם הוא חי וקיים כמשמעות עובדא
דכחוצות ק"ג סע"א דאחי כל בי שמי'. ונטע
נטיעה של שמחה צפורים להורות נחן דאצ"פ
ששמחתו גדולה מקבלת התורה דפורים. עדיין
אין השמחה שלימה להיות בנייחא גמורה כיו"ט
כ"ז דאכתי עבדי אחשורש אגן ולא נעקר עדיין
ט"ב וי"ז בתמוז. דאף שנאבד כ"ג המחריב
הא' כל דעדיין קל"י אחשורש קיים עדיין
הגלות קיים. שלא לחנם נקטו בנמ' י"ד א'
הלשון אכתי עבדי אחשורש אגן ע"ע אף דכבר
אבדה מלכותו וממשלתו מ"מ אותו חלק רע
השייך לא נאבד מן העולם לגמרי עדיין כ"ז
שאין הגאולה שלימה. כי מפרעה ה' גאולה
שלימה דקם ה' הגלות בעבודת וכבר יאלו
מעבודת לחירות. ואצ"פ שאנו בגלות ועבדים
למלכי א"ה אינו דרך עבודת גמור כבמלכים.
ואפי' מי שמתעבדים בו עבודת עבד בפרך
הוא בן חורין מלך התורה שבקרבו שכל העוסק
בחורה הוא חרות מהכל. ולפיכך מעבודת
דפרעה כבר יאלו ואין עוד בטולם משכנתה
תורה ונבחרנו לעם ד'. אבל עבודת דאחשורש
אכתי ישנו כ"ז שאנו בגלות תח"י מלכי א"ה
ואחשורש הוא שורש המלכות הרשעה הייט
הקל"י דמלכות דס"א שלשומת מלכות שהע"ה